

Bojssen: Det er unegtelig et noget forbausende Forslag, her er fremsat om Henviisning af en Lønningslov til Finantsudvalget. Jeg tror derfor at burde tage Ordet, thi jeg tror paa det Indstændigste at maatte fraraabe det høie Thing saaledes, som jeg maa antage i et Dieblis Lune, at acceptere en saadan Praxis. Finantsudvalget er det som saadant umuligt at optage den Raad i Forhandlingerne i Lønningsager, som vil være nødvendig for, at Sagen virkelig skulde kunne naae til noget Resultat. Det Spørgsmaal, hvilke Konsekventer et Forslag, der er stillet i Finantsudvalget og indstillet af det samlede Finantsudvalg til 2den Behandling af Finantsloven, vil have, er et Spørgsmaal af saa omgribende Bessaffenhed, at det vilde forudsætte en indgaaende Undersøgelse paa Postlovens Omraade og ikke alene paa denne Lovs Omraade, men ogsaa paa samtlige andre Lønningsloves Omraader, forudsætte Forberedelser og Forstudier, som Finantsudvalget vilde være suldstændig ude af Stand til at løse, naar der ellers skulde være Tanker om at føre vort Arbejde til Ende. Finantsudvalget har endnu foreliggende adskillige Sager, som trænge til at komme frem, og anvender alt sit Arbejde paa at faae dem igennem. Faar vi nu ogsaa en saadan Sag som den her foreliggende henvist dertil, er jeg ikke istand til paa Udvalgets Begne at kunne love det høie Thing, at det igjen skulde kunne faae denne Postlov at se, ikke alene ikke i den nærmeste Fremtid, men jeg ser overhovedet ikke, hvorledes det skulde kunne ventes, at det skulde faae den at se i nærværende Samling. Om man derved tilsigter et Tillidsvotum til Finantsudvalget i Modfatning til Lønningsudvalget, skal jeg her ganstke se bort fra. Uden at komme ind paa Behandlingen af Spørgsmaalet om det Punkt paa Finantsloven, som overhovedet har givet Anledning til denne Diskussion, tør jeg udtale, at, ialtsald med Hensyn til dette Punkt, eigner Finantsudvalget sig ikke til at modtage et ganstke specielt Tillidsvotum, og jeg skal sige hvorfor. Uden at drøfte dette særlige Spørgsmaal, maa jeg nemlig sige, at Finantsudvalget har overhovedet ligeoverfor Lønningsspørgsmaal ikke stillet sig og, ialtsald i de senere Aar, heller ikke villet stille sig paa den indgaaende Undersøgelsses Stade, som et Lønningsudvalg bør stille sig paa, og dette er naturligt. De Spørgsmaal af Lønningslovsbessaffenhed, der kunde komme til at foreligge Finantsudvalget som saadant til Bedømmelse, ere enkeltstaaende Tilfælde, hvor det ikke dreier sig om store Principer, men hvor man overfor et givet Arbejde har søgt en vis Løn, og jeg tror, at man med Rette maa sige, at Finantsudvalget har været temmelig kulant med Hensyn til Behandlingen af den Slags Sager; men dertil og til at gaa til en samlet Behandling af Principerne for Lønningslovene er der et saa uhyre stort Spring, at jeg er overbevist om, at alle Medlemmer vilde erkjende, at

der fordres mindst Tiden i en hel Rigsdagssamling, for at man turde forudsætte, at Finantsudvalget kunde være istand til at løse en saadan Opgave. Jeg beder derfor ærede Medlemmer erindre, at Fastsættelsen er omme, og at derfor et Forslag som dette sandelig ikke fortjener Andet end at forkastes.

B. Holm: Jeg skal blot bringe ærede Medlemmer i Erindring, at man havde det Uheld forrige Gang, da man havde alle Lønningslovene for, at det, grundet paa, at disse ikke kom til samme Udvalg, kun varede et Aarstid eller to, før man kom til Rigsdagen og udtalte sin Beflagelse over, at denne og hin Part var bleven uheldig stillet paa Grund af, at Lønningslovene vare komne til forskjellige Udvalg. Udtalelser i lignende Retning har man ogsaa hørt iaar, endogsaa Beflagelser mod selve Regeringen, fordi den ikke havde søgt, saavidt det var gjørligt, at faae alle Staterne ens stillede. Udvalget har, saavidt det var gjørligt, søgt at faae alle Stater ensstillede, men nu kommer man her idag og vil have denne Sag henvist til Finantsudvalget. Jeg vil ikke sige Andet dertil, end at det ikke overraster mig, at det ærede Medlem for Beile Amts 2den (Berg) og Beile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) have anbefalet dette; thi jeg har lagt Mærke til, at de Udvalg, som de selv have været Medlemmer af, have de ikke Noget at beklage sig over, medens man ofte hører, at de to ærede Herrer kritisere Behandlingen af Sager, naar de ikke selv have været Medlemmer af de derom nedsatte Udvalg. Det lader jeg imidlertid staa hen; men det vil dog interessere mig at se, om Thinget idag virkelig vil henvise denne Sag til Finantsudvalget; fjer det, saa til lader jeg mig at sige, at saa behøver man ikke længere at arbejde i Lønningsudvalget, og saa agter jeg for mit Bedkommende ikke at komme der mere.

Saug: Naar den ærede Ordfører saa stærkt udtalte, at jeg havde gjort ham Bedrøvelser, saa maa det ærede Medlem ikke have hørt, hvad jeg sagde, thi det gjorde jeg slet ikke. Jeg sagde tværtimod, at det ærede Medlems Nidskærhed var bleven misforstaaet af Mindretallet og Ministeren, idet Mindretallet ventede paa Ministeren, og Ministeren paa Mindretallet, eller at Ministeren holdt sig udenfor, da han troede, at Sagen vilde gaa bedst derved. Med Hensyn til Lønningslovene siger jeg ikke at udtale, at der vistnok er en Meningsforskjel mellem den ærede Ordfører og mig, idet jeg tror, at det er i Demokratiets Interesse at give, hvad man kalder jævnt gode Lønninger, for at vi kunne faae en Regering her i Landet, som er udgaaet af Demokratiet, en Regering, som kunde løfte dettes Fane, og jo mere vi skyde det til Side og ikke tør bære os saale-